

NIEDZIELA ZEŚLANIA DUCHA ŚWIĘTEGO – 27 V 2007 (C)

Misterium Ducha w świetle

Gdzieś w IV wieku Bazyli Wielki, święty ojciec Kościoła, w swoim dziele *O Duchu Świętym* pisał: „Duch Święty często nazywany jest krainą istot uświęconych i za Jego pośrednictwem następuje powrót do raju” Te zdania są jakby komentarzem objawionej prawdy, że „w Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (Dz 17,28).

– Przypomnijmy kim On jest? Jest Bogiem i trzecią Osobą Boską, pochodzącą od Ojca i Syna – lub jak chcą nasi bracia prawosławni – od Ojca przez Syna. Wszystkie Osoby w Trójcy są sobie równe pod względem natury i działania, ze względu jednak na naszą wiarę i ludzki sposób wyrażania tej wiary stosując zasadę przypisania, można powiedzieć, że Ojciec świat stworzył, Syn odkupił, a Duch Święty go uświęca i kontynuuje dzieło zbawienia.

– Jak Duch Święty został zesłany i jak działa – to treść misterium Zesłania Ducha Świętego. To Zesłanie miało swoje etapy, na których Duch Święty zstępował jako Poślany:

- Wcielenie: „Duch Święty zstąpi na Ciebie” (Łk 1,35);
- Nawiedzenie: „Duch Święty napełnił Elżbietę” (Łk 1,41);
- Udzielenie władzy odpuszczania grzechów: „Weźmijcie Ducha Świętego” (J 20, 22-23);
- Chrzest Chrystusa: „Duch Święty zstąpił na Niego” (Łk 3,22),
- Według niektórych ojców Kościoła: Jezus „skłoniwszy głowę oddał Ducha (*paredoken pneuma*)” (J 19,30).

– Bóg działa w czasie i taki czas zbawczego działania Boga nazywamy *kairosem*. Takim *kairosem* jest Pięćdziesiątnica (50 dni po święcie Paschy), w czasie

której następuje uroczyste, spektakularne Zesłanie Świętego Ducha, będące spełnieniem Jezusowej obietnicy: „Ja będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela (*Parakletos*) da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy” (J 14,16-17). Jest to Zesłanie na cały Kościół i na cały świat, wszechświat.

– Jeżeli w stosunku do Jezusa św. Paweł używa terminu „kenoza”, „uniżenie”: „Uniżył samego siebie, przyjąwszy postać sługi” (Flp 2,7) to takiego samego terminu można użyć w stosunku do Ducha Świętego, który także „uniżył samego siebie przyjmując „postać” stworzeń: gołębiczy, wichru, ognia, obłoku. U źródeł obu „kenoz” jest nieskończona miłość do człowieka, do ludzi.

– Duch Światy, który wypełnia dzieło zbawienia i kontynuuje uświęcanie ludzi i świata, dokonuje wspaniałych, konkretnych dzieł:

– On chrzci: „Wy zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym” (Dz 1,5), ale także udziela wszystkich innych sakramentów, na czele z Eucharystią (epikleza);

– Zamieszkuje w chrześcijaninie jak w świątyni (I Kor 3,16; 6,19): „Duch Boży mieszka w was”;

– Modli się w nas: „Sam Duch przyczynia się za nami” (Rz 8,26);

– Budzi nieustanną świadomość, że jesteśmy dziećmi Bożymi: „Duch Syna woła: Abba, Ojcze!” (Ga 4,6);

– Rozlewa miłość w sercach: „Miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego” (Rz 5,5);

– Udziela łask i wszelkich charyzmatów (Rz 12,6; 1 Kor 12);

– Uczy objawionej prawdy i przypomina Objawienie: „On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko” (J 14,26)

– Udziela mocy i czyni świadkami: „Otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami” (Dz 1,8);

– Chrześcijanin żyje w świadomości wiary w Ducha Świętego, w Jego obecność, Jego działanie i Jego moc. W tej świadomości wzywa nieustannie Ducha Świętego, by zstępując, nieustannie działał i przebóstwiał ludzi i świat, i przygotowywał na Paruzję. Jest to epikleza nad światem.

ks. Roman E. Rogowski